

Îngerul nopții

Daniel Vișan-Dimitriu

Se simte o briză la marginea mării
Când Soarele-apune și-ndeamnă spre mal
Mănunchiuri de raze, purtate pe val
În vuiet ce-i cânt de iubire-nserării.

Îmi pare, nisipul, că arde și-așteaptă
Să vină, din ceruri și Lună, sărut,
Din stele - răcoarea și-n vârful, tăcut,
Un vis ce-a mai fost, alintându-l în șoaptă:

“Te-ai rupt din eter, devenind o-ntâmplare,
Un înger al nopții, plecat și căzut
În lumea prin care, pustiu, abătut,
Un țărm își plângea depărtarea de mare.

Ai vrut să-i unești cu fărâme din tine,
Iar lacrimi de mare, purtate pe val,
Să-i fie săruturi cu iz de coral
Și-atingeri cu rostul durerea-i s-aline. ”

Tresare nisipul, iar visul dispare
Lăsându-i, ca urme-ale șoaptelor-vis,
Mici semne ce par că, în el, au înscris
Povestea iubirii, c-un țărm și o mare.